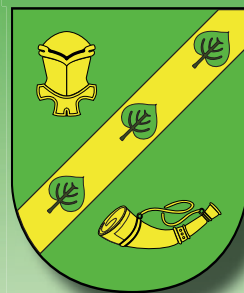

✓ OBECNÍ ČTVRTLETNÍK ŘITKA

LÉTO
2022

**Antonín
Dvořák**
(běžel
3:25 hodiny)

**Ladislav
Hejna**
(pěšky za
4:44 hodiny)

**ŠAMPIÓNI 4. ROČNÍKU
pochodu Píčin – Řitka**

PAMĚTNÍ LIST

POCHOD PÍČÍN - ŘITKA

2022

ABSOLVENT POCHODU

Franča Turista

GRATULUJEME!

Obecní zpravodaj Léto 2022. Čtvrtletník vydává Obecní úřad Řitka (www.ritka.cz). Povolilo MK ČR E 12545, reg. zn. RK 1/95.
Šéfredaktor: Zdeněk Lebl (lebl.zd@seznam.cz). Grafické zpracování: PAPAVER. Tisk: MIRSA Bohemia (www.mirsa.cz).
Pro informace občanům rozšiřuje obecní úřad. Vychází 4x za rok – toto číslo v červenci 2022, příští pak na podzim.

MILÍ ČTENÁŘI

Překulilo se pár týdnů od červnového vydání obecního čtvrtletníku a přicházíme k Vám s „funglnovým“, tentokrát ryze prázdninovým číslem. Jednak se chceme pochlubit, kolik pohybem i pohodou osvěcených Řítečanů přijalo za svou myšlenku, že jít, běžet nebo jet na kole z Pičína, Dobříše či Kytína je fajn, až je to na rekord! Tedy prozatím. Jestliže prázdninové vydání bývalo pokaždé věnováno zejména dětem, dokládají chvályhodné aktivity zdejšího Podbrdského klubu. Radost nám kalí toliko vyplavená mateřská škola, o čemž se můžete přesvědčit na autentických fotografiích... Nestor světových aforistů, Polák Stanisław Jerzy Lec na to měl svéráznou odpověď: „Když už ti voda sahá ke krku – hlavu vzhůru!“ A pro nás všechny platí, abychom to lepší měli v létě ještě před sebou!!!

VAŠE REDAKCE

Potkávám spoustu nakažlivých peciválů, kteří ležet za pecí vyměnili za ležení u bazénu na dvorku či zahradě domku, chalupy, chaty... A tam taky přebývají od časněho jara do pozdního podzimu. Což o to, homo sapiens – člověk rozumný – své volno prokládá nezbytnými (často i zbytnými) pracemi na svých latifundiích, což je v pořádku, vždyť se náležitě realizuje, ale nechť si, prosím, nechá od cesty primitivní komentář typu: Já radši nikam nejždím, makám na svém a zbytečně nevyhazuju těžký prachy za cestování! Tak to je tedy s dovolením fakt úroveň „homo zabeđenensis“... A zajisté takové tvrzení platilo už před na nějaký čas omezujícím šmejdem jménem SARS – CoV-2. Řečeno s Otcem národa Františkem Palackým – samozřejmě v intencích doby – „Byli jsme už před covidem, budeme i po něm.“ Ale atak výtečníků všedního dne, kteří ne a nevytáhnou paty, tím zdaleka nekončí. Mám totiž nejmenovaného známého, nějakého Emanu, který už od sametové revoluce – jež zdvihla závory na západ, a vůbec do krajin nám dřívávejc zapovězeným – jako papoušek argumentuje pořád stejnými důvody, proč ze svého „zatuchlého bejváku“ nezvedne pozadí. „Představ si, že nestihnu autobus na nádraží..., někdo mně šlohe kufr..., všechno bude mít zpoždění..., budu se potit jako dveře od chlíva..., dostanu tam zarděnky... a nervy jsou na pochodu... A když pojedou vlastním autem, není to v tom blázinci na silnicích cestování, ale utrpení, to není nic pro mě!“ Takže pro takové Emany jsme my – kteří zásobujeme mozek občasným přidělem nových zážitků z nových krajů, neznámých míst, stejně jako novými informacemi – pro změnu „homo nemakačenkis“, kteří „v tý cizině klidně nechají třešně na zahradě spadnout nebo sežrat špačkům, kedlubny zdřevnatět, rajský usmažit u tyčky jako Siouxové Šošony u kůlu. Jo a taky nás mají za notorické luftáky.

A kde berou luftáci nápady, kam zajet, zajít, kde ještě sami nebo se svými ratoletmi nebyli? Třeba z rádia, z televize, taky z doptání a bedekrů, tedy turistických průvodců. Takže současní i budoucí turisté se mohou inspirovat báječnými nápady, kam vyrazit.

O VÁŠNI CESTOVÁNÍ

Vyřkl-li francouzský filozof René Descartes větu: Poznávání pravdy je zdraví lidského ducha, potom my, kteří vášnivě rádi chodíme, a proč ne třeba z Pičína na Řitku (?), šlapeme do pedálů, jezdíme vlaky, autobusy, auty či létáme, objevujeme svět kolem nás, což je taky

naším posláním, abychom si o něm udělali rozhodně lepší obrázek, než je ten od našich dveří k vrátům...

Zdeněk Lebl

Foto. PAPAVER

„Tak ať nám to dnes vyjde,“ přáli si ráno pičínská starostka Lenka Kupková a řitecký Kamil Abbid

Takový zájem už na kdovíkolikátý pendlující autobus jsme letos snad ani nečekali... Řitecká návěs se nadouvala nadšením!

Na kytínském startu u rybníka nechtěl chybět ani usměvavý řitecký senior Ladislav Vlček, který svým zanícením pro věc dokládá, že pochod Pičín – Řitka patří úplně všem generacím

BOREC, KTERÝ NEZAHANBIL DOMÁCÍ

Třebaže pochod Pičín – Řitka, tak jako snad všechny registrované pochody, má někoho, kdo přijde úplně první, o Antonínu Dvořákovi, který je na Řitce doma, to tak docela neplatí. Ano – první se dostavil, ale jít mu prý nestačí, takže Antonín běžel! Ale je to sportsman k pohledání. Celou tu štreku z Pičína urazil za 3:25 hodin čistého času! To už je na smeknutí klobouku, nebo aspoň baseballové čepice...

Blahopřejeme! Inu – Toníku, jaké jsou vaše bezprostřední pocity?

Jó, dobrý... (spokojeně se nahlas směje)

Nějaké problémy cestou?

Úplně bez problémů, na nic jsem nenarazil.

Půjdete do toho příští rok zas?

Uvidíme...

Co by tomu bránilo?

Já chystám jiný překvapení. Dal bych to nejdřív na kole, pak zkusil chytit ještě poslední pendlující autobus, kterej jede na start a odtud znovu po svých na Řitku. Je to taková prozatímní „pracovní“ varianta.

Co tomu říkají lidi z vašeho okolí?

(Antonín se směje a Źuká si na hlavu. Podle odhodlaného výrazu ve tváři se mu však nedá nevěřit.)

(zle)

Chodecká drobotina se svými dospěláky si to maširovala k zápisu u městského úřadu v Dobříši

Z Kamila Abbida už spadly starostensko-pořadatelské starosti a v pohodě očekává první pěšáky. Nebo běžce...?

Registraci na pičínské návsi tradičně zajišťuje usměvavý mnohohlavý ženský tým

TŘI ČTYŘKY NA KONTĚ

Dvaapadesátiletý truhlář **Ladislav Hejna** z Bukové u Příbrami pokořil všechny pochodníky, jestli to tak můžeme říct – protože při pochodu Pičín – Řitka vyhrává úplně každý, kdo se ho zúčastní, taková je jeho „filozofie“.

Ale nesmazatelnou pravdou je, že na řiteckou náves po běžeckém výkonu Toníka Dvořáka právě on DOŠEL jako první! A jak dlouho mu to trvalo? Inu – ty tři čtyřky z titulku: 4:44 hodin!

„Vycházel jsem v 6:40 z Pičína, kde mně paní starostka dala startovní lísteček s číslem 1., zapnul aplikaci a šel.“

Sám na trase?

Nojo – kamarádi se mně neozvali, tak jsem to táhnul jedinej...

A jak se vám šlo, Ladislave?

Bezvadně, já jsem zvyklý po lese chodit i běhat. Ale dlouhý štreky jen chodím, abych se nezadejchal.

Takže v bukovan-ských lesích jste jako doma. Já tam jezdím na houby...

Věřím, u nás je krásně, bydlím tam odmalíčka. Od nás až za dobříšskou oboru Aglaiu znám každé strom.

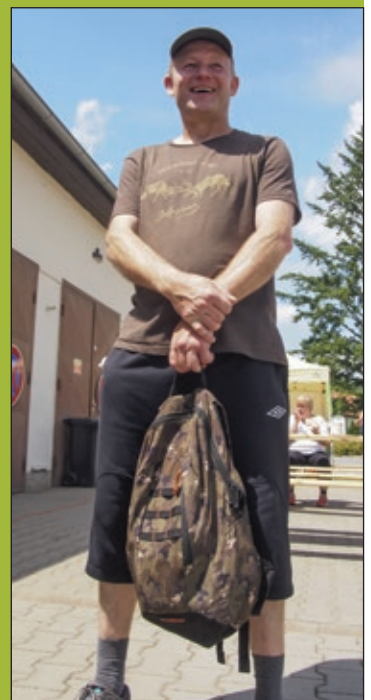
Co dělá vítěz 4. ročníku našeho pochodu, když nechodí?

V Dubenci u Příbrami vyrábí nábytek. Moc hezkej, ale to víte, dneska už to není „čistokrevný“ dřevo, ale dřevotříska.

Jenže pochod Pičín – Řitka čistokrevný je. Přijdete příště?

No určitě, o prvním ročníku jsem totiž nevěděl a dneska ho jdu potřetí. Paráda!

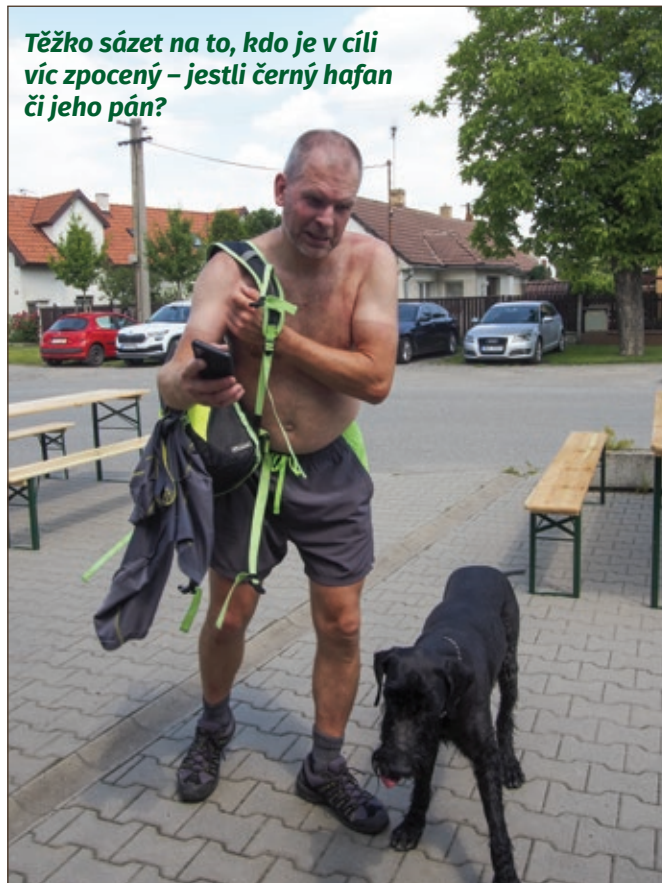
(zle)

Však tyhle dámy už vědí svoje...

Těžko sázet na to, kdo je v cíli víc zpocený – jestli černý hafan či jeho pán?

Jako poděkování za letošní účast, a taky na památku každý účastník na konci putování obdržel plátěný pytlík, zelenkavou placku i propisku – rozumí se, vše se svým logem, které zaštiťuje Pochod Pičín – Řitka

Místní knihovník a pořadatel v jedné osobě Míla Matoušek tu svou propisku málem zavařil, jak docházely stovky unavených, ale veselých lidiček...

Tobiáš Kránek

Malý Tobiáš vyrazil s rodiči na trasu z Kyčina, někdy se sice nesl, ale do cíle dorazil...

„Inu – copak asi bude v tom kouzelném sáčku?“

Po loňském, mimořádně podzimním ročníku, se tradice pochodu PIČÍN - ŘITKA vrátila do konce jara, jako v předešlých ročnících, (tedy pokud by si nějaká ostnatá kulička covidu neumyslela, že tomu bude jinak). Tentokrát do první půlky měsíce června, pár dní před tím, než Letovládce uchopí žezlo. Nebeský inspicient postavil bleděmodré kulisy nad hlavou a zelené koberce pod nohy a ze tří startovních míst – Pičína (nejdelší trasa, 32 km), Dobříše (21 km) a Kytína (11 km) se vydaly na trasu desítky turistů. V cíli jsme zaznamenali, že to byly dokonce stovky, tedy přesně 531 cestujících. Počasí jak na objednávku, teplota příjemná tělu i duši a nad tím vším teplý reflektor rozdávající zlatavou záři. Co si přát víc, když k tomu ještě příjemný vánek ochlazoval tváře.

Text: Pavel Štědrý

foto: Pavel Štědrý a Zdeněk Lebl

Vydal jsem se, po podzimní zkušenosti s tímto pochodem a nadšením z trasy (loni jsem šel z Kytína, tak letos také) jsem na Smíchovském nádraží nasedl na autobus č. 317 a vyrazil. Nejprve do Mníšku, tak po dvaceti minutách nasedl do cyklobusu a kolem deváté vystoupil na návsi v Kytíně.

Při čekání na zastávce paní **Nad'a Popelková z Prahy**, která se vydala na svůj letošní první pochod, si posteskla, že po nucené dvouleté covidové přestávce už pocítila potřebu se zase věnovat nějakému pohybu a protože tuto trasu už jednou, ještě v předcovidové době absolvovala a líbila se jí, vyrazila – tentokrát se synem Ondrou a dcerou Ivou na letošní, v pořadí už čtvrtý ročník. Poslední slova už ale zanikla v hluku otevíraných dveří příjíždějícího cyklobusu s vlekm na bicykly, všichni jsme nastoupili a vyrazili ke startu do Kytína.

Na startu každý dostal kartičku s itinerářem trasy a do ní razítko se symbolem pochodu Pičín - Řitka. Na nebi se pohupovaly nadýchané polštářky nebeských cukrářů, jen se do nich zakousnout a počasí slibovalo a dodalo den jako malovaný.

Rodina Popelkových – Naďa s dcerou Ivou a synem Ondrou ještě čekají na vyplněné kartičky a potom vyrazí po asfaltové silnici, jak jim červeně přikazuje první šipka.

V zastávce U kaple vystoupilo pět cyklistů, vzali si svá kola z přívěsu za autobusem a s pozdraven: *Ať ti to šlape, chlape!* nasedli na své stroje a vyrazili na lesní pěšinu. Byli to tři chlapi a dvě dívky, ty tomu ale také asi rozuměly, protože za chvilku je svými větvemi přikryla lesní cesta. Pak jsem je už ale nepotkal. Asi byli všichni moc rychlí. Nebo jeli jinam, kdo ví.

V plíně debatě ubíhala cesta

Zasyčely otevírané dveře a vystoupili jsme na návsi v Kytíně, pár kroků od stolku organizátorů pochodu bylo už kolem deváté hodiny ráno rušno. Oproti loňskému roku byl start přemístěn na hráz rybníka, protože na dětském hřišti, odkud se vycházelo loni, byl tentokrát start půlmaratónu. Dvě pořadatelky u stolku pár metrů od rybníka na kytínském návsi měly plné ruce práce. Za prvních čtvrt hodiny se zapsala a vyrazila na trať už více než dvacítko turistů. Loni prý to takové nebylo. Mezi zaregistrovanými i byl jeden z patrně nejmladších účastníků, malý **Tobiáš Křenek** s rodiči **Petrem** a **Barborem**. Třebaže měl teprve roky tři, na pochodu Pičín – Řitka byl už podruhé. Loni po covidovém řadění nebyl, protože rodiče měli hlídání (asi babička), mohli jít bez něj. A poprvé – to ještě nešel po svých, maminka ho nesla v bříšku.

Na vyvýšené podestě u stolku sedící **Milena Fárová** a **Zdena Strejčková** si ode mne vzaly účastnickou stokorunu, předaly mi kartičku s potřebnými informacemi, včetně sdělení, že už jsem jedenadvacátý zapsaný a pochlubily se, že tu nejsou a nepomáhají s organizací pochodu poprvé. Byl krásný den a tak jsem vyrazil na trasu taky. První kroky po silnici kolem kytínského pivovaru a lavičky Pavla Landovského, který tu v roce 2014 zemřel, vedou po asfaltce.

Podíval jsem se přes plot do zahrady jednoho

Tohle na celou zimu? Ale kdepak, to ztopíme za pár měsíců.

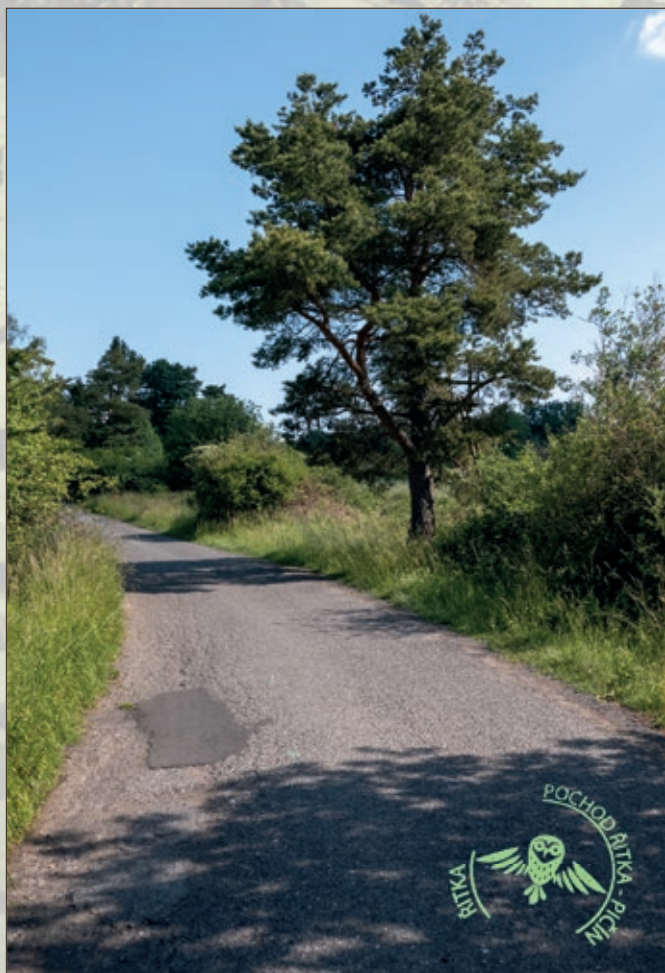
z domů a vidím obrovskou hromadu nasekaného dřeva a od dvou žen, kterých se ptám, jestli čekají tuhou zimu, se dozvídám, že to mají na jen pár měsíců a pokračují v uklízení dřeva. Pozdravil jsem je a pokračoval radši dál.

A je tu první stoupání ...

Kolem ulice, která se jmenuje Do kouta, po pár krocích mímám značku konce Kytína a za ní začíná mírném stoupání

Kolem kytínského pivovaru a uličky DO KOUTA se dostávám na konec obce a opouštím Kytín

První část trasy vedla po asfaltce a do kopce, pak asfalt vystřídal kamenitý povrch

až k rozcestí, kde žlutou značku vyměníme za červenou. Vlevo pole s mladým, ještě zeleným obilím, vpravo pohled ko krajiny kolem Mníšku pod Brdy. Pokračuju po cyklostezce až na hřebeny, pod nohama je sice stále ještě tvrdý asfalt, ale kolem jsou vysoké stromy, takže sluníčko nemá tolik šancí mě zpotit. No, ale přesto se mu to docela daří. Míjím rodinu s malým turistou, který chvíli jde, chvíli se nese, za stromem si jedna pochodnice vyměňuje vložky do bot, prý myslela, že to bude lepší s nimi, ale nebylo. Potkávám jen malé skupinky jdoucích, po dvou, čtyřech lidech. Čas od času kolem profrčela skupina dvou či více cyklistů, prosvístěli a zmizeli v dále.

Neplánované odbočení

Docházejí mě dva účastníci a dávám se s nimi do řeči. Oba jsou místní, tedy z Řitky. Zastavujeme na vrcholu stoupání, na místě, kterému se tu

říká Červený kříž. „Tady někde je lesní jezírko“, říká jeden z mých nových průvodců a že tam už byl, ale na kole. Samozřejmě jsem neodolal a odbočili jsme z trasy. No, nebylo to právě to nejlepší rozhodnutí. Asi po jednom a půl kilometru dost prudce se svažující široké cesty, jsme došli do místa, kde po levé straně bylo mezi stromy vidět nějaký kamenný svah, snad to byla hráz onoho zmíněného jezírka. To jsem se ale nedozvěděl, protože průzkumník vyrazil sám, že prý to je určitě ono, a že to musí zjistit. Chvilku jsme čekali, volali na něj, ale odezva žádná. Nebral ani mobil, ozval se až po chvíli, tak jsme se raději vydali zpátky k Červenému vrchu, samozřejmě teď značně do kopce. Tam jsme na něj na rozcestí počkali a potom teprve vyrazili dál, směrem k areálu na Skalce, kde, jak jsem si pamatoval z loňska, byl stánek s občerstvením a kde si na chvilku odpočineme.

Dorazili jsme tam krátce před polednem, těsně pod poslední kapličkou křížové cesty nad kaplí Sv. Maří Magdalény. Tam už bylo jaksepatří živo. Patrně se tu sešli pochodníci ze všech tras a tak jako my si tu chtěli chvíli orazit, doplnit tekutiny a a nabrat nových sil.

Cyklisté, někteří účastníci pochodu, jiní jen tak na projížďce, kolem nás projeli. Jen trocha prachu se zvedla za jejich pneumatikami a za krátkou chvíli nám zmizeli za první zatáčkou

Přestávka s pěnivým mokem

Měli jsme za sebou asi polovinu cesty, tak bylo třeba udělat pauzu. Vstál jsem frontu a požádal o půllitr rohatého moku. Paní to pochopila a za chvíli mi podávala napěněný půllitr s Popovickým Kozlem. Zasyčel

Uprostřed lesa na dece s maminkou je přeci nejlíp

a osvěžil a chvilka posezení před dalším pokračováním taky přišla vhod.

Najednou mi někdo klepe na rameno a vidím, že je to **Evžen Heřman**, (říkali jsme mu, ani nevím už proč, Miša), můj bývalý volejbalový spoluhráč z doby, kdy jsem se často pohyboval pod vysokou sítí. Taky na pochodu. Vycházel z Řevnic, pak se autobusem dostal do Kytína a šel tuto trasu, která se mu moc líbila. Říkal, že si to užívá, když jde tak krásnou přírodou, ale že už bude taky rád, až se dostane do cíle a projde Řitkou, kterou zatím vždycky jen projel, v autě nebo na kole a těšil se, že ji konečně taky uvidí zblízka, pěšky a důkladně, a taky, že si tam dá něco k obědu.

Značení a orientace byly zabezpečena opravdu skvěle

Mráčky pluly po obloze, mlčky nás pozorovaly a sledovaly naše putování

Náprstník červený (Digitalis purpurea)

Část trasy vedla společně s cestou Mníšeckého básníka, dramatika a českého spisovatele Františka Xavera Svobody

Sváča na kraji lesa taky není od věci ...

Tam jsme dostali razítko do kartičky, jako upomínku plátěnou tašku a propisovačku a usedli ke krátkému a trochu vydatnějšímu odpočinku.

Od stánku zavoněla opečená klobása, té se nedalo odolát, tedy jsem neodolal a na chvíli se posadil na lavici připravenou pro unavené poutníky.

Postupně se začali objevovat další pochodníci, asi už začali docházet ti z těch delších tras a v cíli bylo najednou plno.

Dětem pořadatelé připravili skákací hrad a bylo už z dálky slyšet, že nezůstal prázdný.

Jen jsme si posteskl s jedním z pořadatelů v cíli, že většinu podobných akcí zařizují a zajišťují lidé od padesátky výše. U mladých to zatím potřebnou odezvu nena-

Lesní stezka na samém závěru trasy, těsně před prvními vilami v Řitce

chází. Že by to měl taky na svědomí covid? Nebo jenom zpohodlněli možnostmi home office a distančním vyučováním? Doufejme, že ne. Na trase jsem potkával dost mladých, kteří se účastnili s radostí. Ovšem jen jako konzumenti již připraveného pokrmu – ale pomoc například s organizací podobných akcí?

Tak, jak se zpívá v jedné písni Ivana Mládka: „**Ty dálkové pochody, jsou plné pohody!**“ to platilo i o čtvrtém ročníku dálkového pochodu Pičín – Řitka 2022. Snad zase za rok, doufejme, že už žádný covid už nás nebude strašit.

Pochod Pičín - Řitka 2022

TRASY:

Pičín - Řitka, 32 kilometrů

Dobříš - Řitka, 21 kilometrů

Kytín - Řitka, 11 kilometrů

POŘADATELÉ:

obec Řitka, obec Pičín ve spolupráci
s městem Dobříš a TJ Sokol Dobříš
a obec Kytín

USKUTEČNĚNÍ POCHODU UMOŽNILI:

Lesy České republiky, s. p,
Lesy Colloredo-Mansfeld
a zámek Řitka (Jan Pospíšil)

V cíli voněly opečené klobásy, točilo se alko i nealko pivo a byla dobrá nálada.

Modré nebe, které doprovázelo pochodníky celý den, zapůjčilo svou barvu i skákacímu hradu, ve kterém si mladí turisté mohli v cíli zařadit. Toho využil i jeden z nejmladších pochodníků, Tomáš Křenek, který s rodiči do cíle taky dorazil

Cyklistů plné silnice, les-neles. Po dvou, ve větších skupinkách i jen tak sólo prosvištěli kolem

OHLEDNUTÍ ZA ŠKOLNÍM ROKEM 2021/2022 V PODBRDSKÉM KLUBU SVOBODNOU CESTOU

Výlet
na letiště Točná
s komentovanou
prohlídkou
hangáru

Tento rok byl pro nás opět krásný a velice úspěšný. Přibýlo mnoho nových úžasných dětí. Na prvním i druhém stupni probíhaly různorodé aktivity. Do výuky zařazujeme projekty, výlety, procházky, pokusy, pohyb, učíme se venku.

Upřednostňujeme menší kolektiv, naším cílem je zachovat rodinnou atmosféru. Většinu kurzů navštěvují děti v počtu okolo tří.

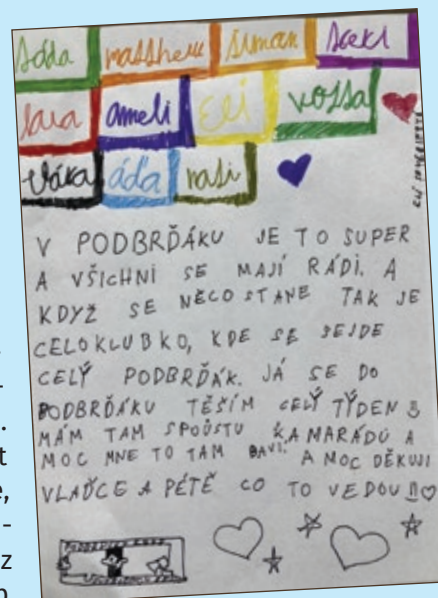
Vzhledem k tomu, že do našeho klubu chodí děti, které se vzdělávají doma, neznámujeme je a ani jinak nehodnotíme. Ke správnému výsledku a získávání nových informací dojdou díky své vnitřní motivaci nebo pomocí naší pozitivní motivace.

V Podbrdsku děti nesrovnáváme mezi sebou, každé je pro nás jedinečné. Díky tomu je u nás bezpečné prostředí důležité pro vzdělávání a nemáme problém s negativním chováním.

Děkujeme všem dětem a rodičům za společně strávené chvíle. Nesmíme zapomenout také na podporu obce, která nám poskytla finanční dar na provoz a zakoupila mikroskop, který denně využíváme.

Všem přejeme krásné léto a těšíme se na vás opět v novém školním roce na konci září. 😊

VLAĐKA A PĚŤA

Napsala Eli Severinová

Pečení „čarodějnických prstů“

Nakreslil Tadeáš Neuman

Povídání o včelách s Liduškou Pokornou

Dinosauria Museum Prague

Napsala Laia Škočdoplová

Baťovo letadlo Elektra na letišti Točná

Práce s mikroskopem

Pokusy - chemie/přírodopis

Vše o včelách s Liduškou Pokornou

... KDE JSOU SLOVA ZBYTEČNÁ

(AKTUÁLNĚ Z E-MAILOVÉ POŠTY)

Dobrý den, pane Lebl!

Po našem telefonickém rozhovoru Vám posílám slíbené fotky, jak se školkou prohnala velká voda, a zásahu Hasičského sboru Mníšek pod Brdy a Stříbrné Lhoty. Prosím o citlivé nakládání s přiloženým materiálem.

Rády bychom touto cestou poděkovaly rodičům za jejich ochotu a podporu v naší nenadálé situaci. Všem přejeme krásné a pohodové léto a těšíme se na Vás v novém školním roce. ☺

Přeji Vám krásné léto.

S pozdravem

KATEŘINA DVOŘÁKOVÁ, MŠ Řitka

Stav koteleny po velké vodě

Čerpání jímek na zahradě MŠ

Kotelna pod vodou

Naše záchrana

Zásah hasičů

KLUCI DĚKUJEME!

Protože má obec pro případ nenadálé situace smlouvu se Sborem dobrovolných hasičů v Mníšku pod Brdy, požádala jej o zásah.

LÉTO BUDIŽ POCHVÁLENO aneb NECHYTEJTE LELKY, ALE RYBKY!

Na řiteckém rybníku se chytalo asi „odne-paměti“. Zažil jsem tu ještě praskání, lámání bambusových prutů v 70. letech minulého století. Ale možná to bylo spíše stářím, dědění štípaných „bambusáků“ od našich otců a dědů – než kapitálními úlovky.

Naše rybářské začátky (osadníků-chatařů od 60. let) ovšem byly o dětské zručnosti a co se dalo doma „sehnat“. Vrbový či lískový proutek, vlasec – ti šťastnější, anebo častěji režná nit, splávek z korkového špuntu nebo husího brku a místo háčku ohnutý špendlík.

Úlovky této výbavě odpovídaly: čudly. Tedy rybky zvící velikosti v té době rovněž rozšířené (a patřící do povinné výbavy kluků) kapesní kudličky rybičky. Jindy stačily jen holínky a mrštné ruce. Po deštích se v přítokové rouři chytali nejčastěji hrouzci – řízci, které jsme přepravovali do blízkých tůňek z přehrádek na potoce. V té době by nás nenapadlo, že tyto lesní potůčky a studánky jednou neodvratně vyschnou. A když bývalo na řiteckém revíru poněkud těsno, vypravovali jsme se pod rybník na potok až ke druhému lesnímu rybníku. Zde se v tůních dali našmátrat pstruzi a pod kameny raci.

U rybníka bývalo rušno

První povolenky se opatrovaly tehdy ještě v Mníšku pod Brdy a bezejmenná řitecká požární nádrž byla tzv. svazovým revírem. V sezóně tady bylo namnoze obtížné dodržet odstup mezi rybáři 3 metry, nebo si uhájit své „místečko“ na břehu. Kapr měl míru 35 cm a cokoliv většího bylo opředeno bajkami. V 70. – 80. letech o prázdninových měsících byla na všech travnatých plochách „deka na dece“ a koupající se střídali s rybáři až za soumraku. Bývalo tu velmi rušno.

A také došlo v 70. letech k zvětšení rybníku o tehdejší „brouzdálko“.

Řitecký rybník

Jeho využití však nemělo dlouhého trvání, snad jen dvě sezóny. Betonové dno se záhy zaneslo pro přívalových deštích bahnem spláchnutým z okolních polí a luk. Až za časů rybářského spolku došlo k definitivnímu odstranění panelové hráze a plocha rybníku se tak definitivně rozšířila o mělčí prohřivanou plochu, kam se uchyluje rybí potěr, vplouvají se „vyvalovat“ kapři, zaloví štika. A bezpochyby tam, kde kdysi byly schody pro neplavce, v průrvě u dna přebývá sumec.

Snímek pro (ne)pamětníky z 60. let, dodatečně kolorováno. Rybník před úpravou hráze. Projděte se po betonové hrázi, u stavidla je vyryt letopočet výstavby dnešní podoby hráze.

Velká voda hrozila už tenkrát

Řítecký rybník se „rozlévá“ na ploše necelého hektaru a jak šel čas, i jím se mnohdy prohnala velká voda, která z přetékající hráze ponejprv odplavila zimní hokejový stadión, později tenisové kurty, až byla plocha pod hrází za prastarými thůjemi, kde dnes stojí spolková rybářská chatka, zavezena do úrovně hráze.

V 90. letech dochází k proměně vlastnických práv, majetek se vrací původním majitelům. Český rybářský svaz končí s obhospodařováním řítecké vodní nádrže. V těch časech je zarybňování již nevalné, rybník a okolí neudržované a v parných dnech se dal rybník (s výjimkou hlubiny pod stavidlem) přejít křížem krážem, ovšem až po kolena v bahně...

Nástup spolku rybářů Řitka

Od druhé poloviny devadesátých let se o řítecký rybník začíná starat ponejprv občanské sdružení jako obecní nájemce a později jako pachtýř Spolek rybářů Řitka, založený roku 1997. Po výlovu prochází rybník po mnoha desetiletích důkladným odbahněním, vybagrováním a efektivním zarybňováním. S tím souvisí i celoroční péče a údržba okolních břehových pozemků.

Každoroční jarní zarybňování a doplňování rybí osádky je v řádech desetitisíců korun. Pod hladinou se prohánějí amuři, tolstolobici, kapři lisí i šupinatí o velikosti přes půl metru. Doplňujeme štiky a candáty. Jsou zde úhoři a sumci včetně pověstných „posvátných“ albínů. „Vrátil se“ okoun; nejčastěji neúnavně ochutnávají návnadu kostnatí cejni a plotičky a u dna macatí líni. Dalším vysazeným přírůstkem jsou parádní a svým vzhledem poněkud exotičtí jeseteři.

Vítán je každý

Rybářský spolek umožňuje v Řitce rybolov všem nadšencům a vítáme každého hosta. Ceny mírné, ryby velké. Povolenky jsou k dispozici na rozšířený způsob „chyť a pusť“, ale též s odběrem úlovku. Více na webových stránkách:

<https://www.soukromerybarskereviry.cz/rybnik-ritka>
Přejeme pohodové a předlouhé léto a těšíme se na setkání u příležitosti

Dětských rybářských závodů v sobotu 10. září od 8 hodin.

TOMÁŠ SZENNAI
(ten, co více píše, než nachytá...)

Snímky z nočního červnového zahájení sezóny lovu dravců. Zatímco kapitální sumec z prutu pana Vaňáska je fotkou archivní (nahore), pěkný jeseter ulovený Míšou F. je trofejní fotografií letošní.

**Volby
2022**

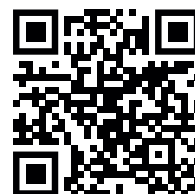

SPOLEČNĚ PRO GENERACE

**Pojďme společně a s úsměvem
proměnit Řitku v kvalitnější
místo k životu.**

Volby se blíží...

www.spolecneprogenerace.cz

AVOKÁDO – OSVĚŽÍ, CHUTNÁ, POTĚŠÍ

I když uragán, který současnost činí v našich peněženkách, nemá obdoby, odepírat si kvůli tomu – notabene v létě – ovoce či zeleninu, a to i tu z dovozu, by snad bylo i proti přírodě... To tak ještě, abychom váhali, a pak si druhý den drbali hlavu: „Že jsme si to nekoupili včera, vždyť je to dneska zase dražší...“ Ale taková už je realita. Jenomže letní mňamka není o realitě, alébrž o nápadech a pochutnání.

Zdeněk Lebl

Foto: autor

A ta dnešní se jmenuje AVOKÁDOVÁ POMAZÁNKA.

Takže co budeme potřebovat: podle počtu strávníků 1-2 černé zralé plody avokáda, vaničku plnotučného tvarohu, tavený sýr, cibuli, slunečnicová semínka a 3-5 kvalitních oliv

A pustíme se do toho: Buď avokádo podélně rozřízneme a vyjmeme srndovní, až pětcentimetrovou pecku a lžící vydlobneme vnitřek. My na to jdem jinak. Plod celý oloupeme a vidličkou nad miskou rozstoucháváme dužinu, až nám v ruce zůstane jen ta maxipecka. Ale ani ta není k zahození.

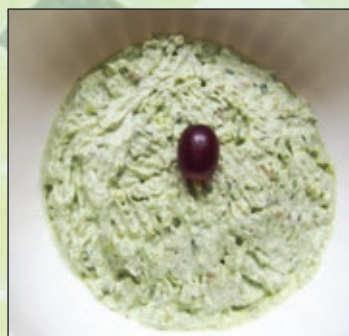
Pro pobavení dětí ji můžeme zasadit do květináče a za pár dní nám „vyhodí“ malý avokádovniček. Do zelenkavé hmoty vyklopíme vaničku tvarohu, tavený sýr, nadroboulínko nakrájenou cibuli, nasekaná slunečnicová semínka a po pořádném rozmělnění a zamíchání taky nakrájené olivy.

Detail až „nebezpečně“
zdravého ovoce
– to je AVOKÁDO!

Dužinu důkladně rozmačkáme vidličkou.
Úsměvné pecky hezky půjdou do květináče
(však ony se brzy probudí k životu...)

A tady je výsledek! Ne, navrchu
to už není pecka – jen parádička
utržená z hroznu stolního vína

Avokádový olej
panenský, lisovaný za
studena, nabízí cenné
látky. Pomazánce
přidá oříškovou chuť

Mažeme na housky, chleba, knäckebrot...

Rozličným variantám se meze nekladou. Ale takhle
to odpovídá našemu chuťovému naturelu

Máme-li na zahrádce pár trsů šnytličky, posypeme jím pomazánku.

A kdo se cítí být fajnšmekrem a potrpí si na intenzivnější avokádové aroma, může přidat rovněž avokádový olej a tím pomazánku výrazně obohatí.

AVOKÁDO – ovoce, které neobsahuje cukr

Třebaže pro papoušky nebo kanáry je plod hruškovce přeladitelného, jak zní botanický název tohoto ovoce, silně jedovatý – my si na něm náramně pochutnáme! Je totiž bohatým zdrojem minerálních látek – draslíku, mědi, hořčíku, fosforu i vitaminů C, E, K, H, B3 a B5. Pro autora letní mňamky je potěšující, že tenhle hruškovce přeladitelný v sobě ukrývá jen nicotné množství cukru, zato pořádnou nálož tuku, pomalu jako v olivovém oleji... Tenhle tuk je také rostlinného původu, takže je neobyčejně zdravý a má příznivé účinky při posilování srdce, snižuje krevní tlak, pomáhá při nemocech jater, ledvin a močových cest. Osvědčuje se i při chorobách kůže, například vyrážek z nošení roušek či respirátorů, jejichž používání se na nás nekompromisně znovu řítí!

V Jižní Americe si z plodu hruškovce s oblibou dělají guacamole, jakousi avokádovou salsu z rajčat, chilli, cibule, česneku, listů koriandru, šťávy z limetky – no nebesky dobré!

...PAK ŽE SE ŘEKNE: OBYČEJNÝ ŠNYTLÍK

...a zatím je to drobný zelený zázrak přírody v rozličných podobách: jakožto pažitka čínská, mongolská, egyptská zvaná kurat, též pažitka rakyjo – tak ji znají na Tchajwanu či v Japonsku. U nás se spokojíme se jménem PAŽITKA POBŘEŽNÍ, již latiníci zovou *Allium Schoenoprasum*. Nerozeznáme ji od vyšlechtěné PAŽITKY ZAHRADNÍ. Většina z nás však používá ten nejlidovější z lidových názvů: šnytlík.

Na téhle našové zelenině si pochutnávali už egyptští faraóni před 5000 lety, voněla v primitivních židovských kuchyních dávno před Kristem a nepohrdli jí ani ve starověkém Římě. Máme-li na zahrádce vícero trsů, pak naši pažitku s láskou navštěvují včely, neboť je nektarodárnou i pylodárnou bylinou. To bylo jasné i milosrdným sestrám a mnichům, kteří pažitku ve velkém pěstovali v klášterních zahradách už ve středověku. I v severní Evropě a Severní Americe, kam byla rovněž zavlečena, se lidé přesvědčili, že zelenina a bylina v jedné osobě snáší i teploty do -35°C .

Slunce? To přímo miluje

Za taková stanoviště se nám odvděčí bohatou násadou úzkých lístků, ale má na nás jednu podmínku: **musíme ji pravidelně zalévat**. Teda jestliže na ni nevylíje svatý Petr vše, co schovává v mracích – jak je tomu zatím letos.

Nadrobounko nakrájená pažitka z letošní „sklizně“ těsně před uložením do mrazničky

Pokud jsme od souseda nedostali šnytlíkový trs, abychom si ho zasadili na své zahrádce, vysejeme semínka do hloubky asi 1 cm, ale musíme být vytrvalí – klíčení trvá i několik týdnů. (Pozor – mezi tím záhonek může zcela okupovat plevel, který musí pryč, aby rostlinky nezadusil. Pohodlnější je tedy zeleninu v předjaří předpěstovat doma a teprve pak ji vysadit.)

Nehamounit! Řezat s rozmyslem

První krátké zelené šnytlíčky necháme povyrůst. A když už nám po čase hospodyně (hospodář) polévku rozlévá, ufikne naše poctivě vypěstované zeleniny jen tolik, kolik je zapotřebí. A co je důležité: nevysilujeme ji tím, že budeme krájet těsně u země a ona chudinka bude muset vynaložit moře úsilí, aby vyhnala nové lístky. Takhle bychom trs brzy dočista odrovnali. Nad zemí by mělo zůstat 5 až 10 cm zelené hmoty a my uvidíme, jak se nám za to odvděčí! A jak budou sílit její

Režeme 5–10 cm nad zemí, aby se rostlina nevysilovala

UHRANČIVÝ KVĚT

není jen dekorativní – vařeným bramborám dodá na pikantnosti, z rýže na talíři udělá grafický artefakt.

kořeny, sílit a zvětšovat objem budou i zelené lístky, až z nich bude pořádný trs pro celou rodinu a po celé léto. Pamatujme, že během vegetace si zaslouží několikrát přihnojit kompostem nebo aspoň *cereritem*, taková chemie jí zase tolik neublíží. Naopak.

Trvalka jako nenápadná lékárna

Opravdu! Není jen celoročním zeleným kořením, oplývá pohotovou hojností vitamínu C, ale i B1, B2 nebo kyselinou listovou, a kromě toho, že s ní pozřeme i karoten a éterické oleje s obsahem síry (právě ty dodávají šnytlíku nezaměnitelnou štiplavou chuť), obsahuje také potřebné množství sodíku, vápníku, draslíku, fosforu a železa. To všechno ji opravňuje k tomu, že podporuje trávení, významně snižuje krevní tlak a přispívá k prevenci srdečních chorob.

V pestrém jídelníčku nepostradatelná

Taková je pažitka zejména čerstvě uříznutá, rozhodně nevařená, nedušená, „nepečená“. Dobrá na chleba s máslem, ale vyniká i na chlebu se sádlem, rozličných pomazánkách... Na talíři ji posypeme hotovou polévku, omáčku – míchaná vejčička bez šnytlíku jsou NIC a zeleninové saláty jakbysmet...

Její uzounké duté lístky slouží nejen k dozdobení všelijakých mas včetně brambor, ale náramnou ozdobou jsou růžové až fialové květy.

Možná nás nějaký chytrák ve žhavých letních dnech odradí od sušení nakrájeného šnytlíku – ano, takové koření téměř pozbyde svou vůni, ale pořád je v něm dost na to, aby vylepšilo naši polévku.

Sušená pažitka nám bude k užtku hlavně do polévek od zimy do jara

Šnytlíkové kapary

(podle Fidelis Happachové z kláštera Bernried u Mnichova)

Květní pupeny či rozvité květy zalijeme litrem octa, přidáme lžičci cukru nebo medu a na stinném místě necháme týden stát. Ve skleněné nádobě nám vydrží půl roku a jak říká sestra Fidelis: „Kam se hrabou právě kapary...“

Dekorativní květy nejlépe vyniknou (a chutnají) coby šnytlíkové kapary

KYTKA DENIVKA? OD POUPAT AŽ PO HLÍZY DELIKATESA!

Ne – já fakt „nelobuju“ za vegetariány, jsou mi ukradení. Ani nikomu nechci způsobit zaživací trable či dokonce bezživotí. Přisáhám, že kytky denivky je stoprocentně jedlá! Kam má paměť sahá, bývala to u každého domu na venkově jedna z nejběžnějších květin, nicméně že si lze na ní pochutnat, jsem dlouho nevěděl...

Zdeněk Lebl

Foto: autor

DENIVKOVÉ HODY

- poupata ponoříme do vody, usušíme a osmažíme. Lze je i obalit v dvojbalu, trojbalu, co koho napadne... (rozumí si i s hráškem)
- jarní listy (nespleťme si je s listy kosatce, ty jsou jaksí jedovaté) jsou výtečné do salátu
- květy denivek chutnají zasyrova i smažené. Žluté denivky jsou nejsladší a nejvíce chutnají s nádivkou. Je to neodmítkovatelná delikatesa!
- odkvetlé květy denivek – tzv. zlaté nudle jsou čínská specialita do polévek. Sušené se uchovávají do zásoby
- hlízy denivek konzumujeme nejlíp začátkem dubna nebo koncem září. Vaříme je 15 minut a chutí připomínají křen

Všechny tyto „denivkoviny“ klidně mohou být součástí salátů, dezertů, sýrů i mas.

Podle právě popsaného apetitu je nám jasné, že pravlastí denivek a „receptů“ z nich je Čína, Japonsko a Korea – kdo jiný by místo klobásky, jablek v županu nebo špekových knedlíků taky jedl kytky...

Zůstane nám věrná, to si pišme!

Ani úchvatná barva na květu kultivaru Jockey Club nevydrží déle než jeden jediný den – odtud jméno květiny: DENIVKA

Když denivce obstaráme dostatek slunce, vydrží na jednom místě dvacet, třicet let, aniž bychom si jí příliš všimli. Kam ji pustíme, tam vleze. Hodí se totiž úplně všude, ale nejvíce v blízkosti potůčku,

Odrůda *Crimson Pirate* je u nás jedna z nejběžnějších

který nám protéká zahradou, poblíž jezírka i jiných vodních ploch, čímž nemyslím plastový bazén, což by byla pěst na oko...

Při dlouhodobém suchu ji nemnoho pokropme. A těšme se, až poprvé vykvete, barevná škála je široká, od téměř bílé či krémové přes mnoho odstínů žluté a oranžové, růžové, po tmavě purpurovou až temně červenočernou. Květ může mít průměr i 18 cm a na rostlině lze napočítat i více než 40 květů.

Rané odrůdy vykvétají už v květnu, ale hlavní sezóna denivek je koncem června a teď – v červenci.

Víte, že mají až 80 000 kultivarů?

Chceme, aby nám denivky kvetly celé léto?

Možná hned v prvním roce nenasadí přehršlí květů, ale rok od roku se bude jejich počet zvyšovat, a to díky rozrůstající se rostlině. Kolem čtvrtého roku se denivka dostává na vegetační vrchol. Jestli chceme, aby nadále sílila a kvetla, celý trs i s hlízami vykopeme, prolijeme vodou a opatrně oddělíme hlízy v místě, kde jsou spojeny s korunou.

Léto patří snilkům i požitkářům

Až si na denivce budeme pochutnávat jako na nějakém ovoci, a pro někoho – jak soudí některé učebné knihy – rovněž coby afrodiziaku, třeba nám u toho bude asistovat denivka citronová, která svými žlutými květy rozkvétá až večer, respektive v noci a jako vábníčka svou neodolatelnou vůní láká nejen noční motýly, ale – kdo ví – možná i nás...

Odkvetlé „zlaté nudle“ se suší jako specialita do polévek

Pod klecanským slovanským pohřebišťem necháme unášet fantazii po vltavských vodách, za přispění výrazných květů kypreje obecného, který nám připomíná, že fialová je módní barva

SVŮDNÉ POVLTAVÍ aneb V LŮNĚ HISTORIE

Vezmeme-li, že nejen tip na výlet v minulém, tedy červnovém čísle našeho čtvrtletníku se odehrál – stejně jako 4. ročník pochodu Pičín – Řitka, o němž byla řeč na prvních stránkách – na jihozápadní „příbrdské“ straně, vezměme to protentokrát úplně na opačnou stranu: rovnou na sever! Do Klecan...

Zdeněk Lebl

Foto: autor

Snad abychom pohřbili neodbytné starosti, které na nás doléhají jako hustý finanční, už zase zdravotní a obecně-existenční příkrov, nadšeně vystoupíme z busu č. 374 (z pražských Kobylis) v Klecanech, i když přímo u hřbitova. Praha, která je odtud pět kilásků, má jistě nepoččetně pověstí, ale takovou, jakou se můžou pochlubit Klecany – vskutku nemá!

Zvony na dně Labe

Zvony z Klecan byly podle ní zapůjčeny do Brandýsa nad Labem, u příležitosti vysvěcení tamního kostela. V noci se však vracely zpět do své obce. Při letu si zpívaly: „Hou – hou! Klecanské zvony jdou! Jdou – jdou!“ Když letěly přes Labe, jel po mostě bezbožný kočí, jemuž se bič zapletl do srdce jednoho ze zvonů. Kočí zlostně zaklel, takže překvapené zvony smutně zapěly: „Jdou! Jdou! Nedojdou!“ a zapadly do tůně.

Jednoho dne tam pradelna máchala prádlo a jeden zvon se jí do něj zachytil. Nebohť žena netušila, co ji to drží, a tak hrubě vykřikla cosi, co ženám v ústech mnoho nesluší, a zvon se potopil navždy. Dodnes je prý v korytě starého Labe v tůni pod jezem možno vidět na dně zvony, nebo při úplňku slyšet jejich smutné vyzvánění: „Jdou! Jdou! Nedojdou!“

Klecany

Podle legendy založil v roce 777 v místech dnešních Klecan kníže Přemysl osadu a hrad, který pak daroval jednomu ze svých druhů. Nový pán kulhal (byl klecavý), a tak dostalo místo i své jméno. Hlavní část městečka leží na skále nad řekou.

Ačkoliv osídlení oblasti je doloženo již od starší doby

kamenné, první písemná zmínka o Klecanech pochází teprve z roku 1309. Koncem 14. století tu stála tvrz. Před dvaadvaceti lety v místní části Na Hradišti odkryli slovanské pohřebiště z 1. pol. 10. století, významem srovnatelné s pohřebišti na Levém Hradci a Pražském hradě. Mluví se o Pravém Hradci.

Pravý Hradec (?)

O historii klecanského hradiště toho doposud známe velmi málo. Poprvé bylo popsáno v 19. století Josefem Ladislavem Pičem, historikem a spoluzakladatelem české archeologie. Jenže jej mylně datovali do 12. století. Proto nebylo zpočátku dáváno do souvislosti s protějším Levým Hradcem (který ve 12. století ztratil svůj význam) a bylo považováno za nevýznamné, i když mělo rozsáhlé opevnění. Při archeologických průzkumech v roce 2000 tady odkryli osmatřicet bohatě vybavených hrobů příslušníků tehdejší elity. Tento náález oživil myšlenku, že klecanské hradiště je archeology předpokládáný Pravý Hradec. Je pravděpodobné, že s protějším Levým Hradcem tvořil mocenský komplex, propojený brodem přes Vltavu.

orcheologický nález atraktivní náušnice z 10. století
pohled do dějin pravého Hradce

Na Náměstí Václava Beneše Třebízského upoutá pomník obětem 1. světové války, dílo sochaře Jana Drobínka z roku 1922. Má podobu ženy stojící na podstavci, na kterém jsou vyryta jména padlých

Od stanice v místě posledního odpočinku se vydáme na Náměstí Václava Beneše Třebízského. Ale než tak učiníme, seznámme se blíže s historií hřbitova, který stojí za to si projít. I on je součástí naučné stezky (jakou mají málokde) – s dějinnými událostmi i s osobami s ní spojenými. Takže tamní „zahradu zelenou, do níž padají nejdražší semena“ slouží k poslední cestě od roku 1855. K pozoruhodnostem hřbitova patří pomník prince Hanavského, letce, který roku 1932 v Klecanech havaroval na svém dolnoplošníku při ukázce akrobatického letu. Ovšem pohřben je tu i německý princ Tassilo Karl Friedrich Wilhelm Antonius Hubertus hrabě ze Schaumburgu, koňarský účastník olympijských her, jeden z dostihových vzorů řítecké, do dnes jediné vítězky Velké pardubické Laty Brandisové.

Spisovatelský fenomén Václava Beneše Třebízského

Náměstí, na něž dojdeme po pár minutách, se nejmenuje po Třebízském náhodou: v Klecanech na jaře roku 1876 nastoupil na své kaplanské místo a napsal tady většinu svých stěžejních děl. Navíc učil na klecanské škole. Na náměstí najdeme zastavení naučné stezky: pomník padlým v 1. světové válce, který coby současná dominantu vznikl z iniciativy vdov a si-

rotků po padlých vojácích. Po roce 1945 sem přibyla nová deska se jmény padlých a umučených ve 2. světové válce.

Řada lip a sedm zvonů

Co to tu tak pronikavě voní? Vždyť je to lípa, zasazená na paměť narození patnáctimiliontého občana někdejšího Československa, jinak 20. zastavení naučné stezky. A „jedenadvacítku“ má značně zchátralou, ale ve své sešlosti vlastně svůdná budova původního pivovaru z 18. století, kde se ročně vařilo tisíc hektolitřů piva. Za domem jsou dnes zasypané sklepy, odkud prý vedla cesta do zámku, za nímž máme právě namířeno takzvanými C. K. schody. Vybudovali je roku 1852 na věčnou památku zázračné záchrany Jeho Veličenstva císaře Františka Josefa.

U kostela Nanebevzetí P. Marie se buď napojíme na zelenou značku, nebo ze stanice Klecany-U kostela pojedeme příměstským autobusem. Jenže proč bychom to dělali, když jsme tu za pěšáky a jsme na to patřičně pyšní?

Klecanský svatostánek obkličují přehuštěné větve stromů, ale to nikterak nezabránilo zlodějům, aby ho opakovaně nevykradli.

A jsme zase u zvonů, třebaže tentokrát nejde o pověst: před 1. světovou válkou jich tu měli sedm, ale pět jich bylo rekvírováno. Mezi oběma válkami se ze sbírek občanů pořídili tři nové, jenže za druhé světové je odvezli všechny... Ale jeden se přece jen vrátil – puklý barokní zvon z roku 1728. Mají ho tu ve výklenku hlavní kostelní lodi.

Ale to už přicházíme k zdejšímu zámku

Rozložitá lípa zasazená na počest narození patnáctimiliontého občana někdejšího Československa rozvoněla teď v létě širší okolí...

Dobová fotka původního pivovaru z první poloviny 18. století, kdy se tu vařilo tisíc hektolitrů piva ročně

...tak v téhle barabizně už nikdo neuvaří ani žejdlík zlatavého moku!

Klecanský zámek

Začíná se o něm mluvit roku 1607, ale majitelé se tu střídali...

Od roku 1727 byl v držení Clam-Gallasů, kteří zde dvakrát přivítali císařovnu Marii Terezii. Jenže ani bohatí Clam-Gallasové si rozšafné sídlo neužili – nakonec ho koupil cukrovarník Antonín Balle. Ve čtyřiačtyřicátém byla aristokratická usedlost obsazena německými vojsky.

Po roce 1945 se tu pěkně pokomunisticku usalašila Ústřední škola Československého svazu mládeže a jako dovršení jakéhosi morálního znehodnocení v zámku mezi lety 1950 až 1990 operovala všemocná a všezničující Československá lidová armáda.

K dobru firmy Beck, která byla, zřejmě nedobrovolně, napojena na „zájezdové šmejdy“, přičtème fakt, že zámek i s okolím řádně zrekonstruovala.

Silnicí se dá dojít ke klecanské, žel už nepůvodní barokní faře, památné tím, že v ní je místnost *kaplanka*, a to s původním inventářem a památkami na Třebízského kaplanování.

Na konci ulice Do Klecánek se ocitáme přímo u naší největší řeky – Vltavy!

Klecanský jez a správa zdymadla fungují už sto patnáct let! Není zajímavá jen pro svou architekturu, ale i proto, že jsou na její zdi zaznamenány výšky hladiny Vltavy při povodních od roku 1890. Nejhorší povodeň zažily Klecánky v roce 2002, kdy hladina Vltavy stoupla o 9,37 m nad normál.

Původní tvrz rodu Olbramoviců (zmínka z r. 1380) přestavěli v 17. století na zámek. Dvakrát vyhořelý ho obnovili v empírovém slohu. V poslední době proběhla rozsáhlá rekonstrukce celého objektu, působícího až pedantsky čistým a uhlazeným dojmem

Svatostánek Nanebevzetí P. Marie ze 14. století, kde jako kaplan působil spisovatel V. B. Třebízský

Malá vodní elektrárna při jezu v Klecánkách versus bylinková květena – tentokrát divizna velkokvětá

„Vltavo, Vltavo voděnko hluboká, pověz mi, co bude do dne a do roka, pověz mi, co voda přinese, pověz mi, co voda odnese?“ (Jako by nám v této rozbouřené době písničkář Karel Hašler mluvil z duše...)

Pod Pravým Hradcem dál řeka plyne...

Málokdy se dá zvládnout vše, čeho si poutník umane, a tak už se dnes nedostaneme na vyhlídku nad jezem na vrchu na Vlasini, která shora mapuje koryto Vltavy. Ale sličný pohled uspokojí snad každého, kdo řeku pohladí očima i tady dole...

Jak přicházíme do Husince, všimneme si skalnatého útvaru připomínajícího lidskou hlavu. Odedávna se k němu váže pověst o zlé čarodějnici, co měla ovce, o které se jí staral malý pasáček. Jednoho krásného dne ovci zadával vlk a rozzuřená kouzelnice nebohého pasáčka proměnila v kámen...

Na Vlasini bychom našli i Černou skálu, kam 16. července 1920 na koni zavítal Tomáš Garrigue Masaryk. Na památku této události byla na Masarykově skále – jak ji nazývají místní – odhalena pamětní deska.

My však stojíme hluboko pod ní, u rozcestníku Klecánky-Podháje, ve výšce 175 m n. m. Zatímco kolem řeky je vyložená nadúroda ostře žluté pupalky dvouleté, nad cestou Čertovkou už se tyčí skály se slovanským hradištěm – Pravým Hradcem.

Někteří – ti vytrvalejší z nás – se z nedalekého přivozu v Husinci nechají přeplavit přes řeku do Úholiček a putují dál do Libčic, třebaš za jedinečnými sochařskými díly secesního symbolisty Františka Bílka...

Na nádražičku v Úholičkách staví vlaky z „Masaryčky“ či Holešovic

A do Úholiček (a třebaš i dál do Libčic) nás dopraví přivoz z přístaviště v Husinci

V BARU S PŘÁTELI „Představte si, moje žena chce mít 3 děti jako 3 mušketýry.“ „No, a moje zase 7 jako 7 trpaslíků!“ Třetí se zvedne: „Chlapi, musím jít.“ „Proč?“ „.... (viz tajenku).“					VOUSY POD NOSEM	POLSKÝ SATIRIK	NĚMECKÝ „JÁ“	NEBÍLENÁ BAVLNĚNÁ TKANINA	ČESKÝ MALÍŘ	POMŮCKA: DIEP OBST	SPZ KLATOV	ZNAČKA RHENIA	OŠKUBANÉ	2. DÍL TAJENKY	SOPKA NA SICÍLIÍ
				SOUČÁST DVEŘÍ						KRAJOVÉ LIDOVÉ ODĚVY					
				1. DÍL TAJENKY						ITALSKÝ PŘÍSTAV					
				RUSALKA						SNÍŽENÝ TÓN					
	POKYN	DRUH BÁSNIKA	VĚTŠÍ MĚROU				POUZE				ZEVNITŘ PRYČ				
			UVNITŘ				OTEC				ČESKÝ MALÍŘ				
POLESÍ						MLČKY				AMERICKÝ KOPYTNÍK					
						DRUH KVĚ- TENSTVÍ				CISTERNA					
VÝZVA					NÁLEV			PLÁTĚNÉ PŘÍSTŘEŠÍ					BÝVALÉ ITALSKÉ PLATIDLO	JMÉNO CHAČA- TURJANA	
					VYNÁŠET			TRÁPIT							
ŘÍMSKÝCH 501			TYP LÉKAŘE						ŽENSKÉ JMÉNO						
			SLOVENSKY „TRESTÁNÍ“						ZNAČKA SPONEK						
DĚJSTVÍ				ŘECKÉ PÍSMENO			OTVORY VE ZDI					EVROPAN			
				TAMTY			HUDEBNÍ NÁSTROJ					SCHYLO- VATÍ SE			
	POLNÍ MÍRA	RANNÍ VLÁHA					VOLÁNÍ				LEDOVEC				
		SODOVKA SE ŠTÁVOU					BODNÁ ZBRAŇ				SOUČÁST SVÍČKY				
JEDNATEL						ÁBELŮV BRATR				ŠALBA					
						DOMLUVIT (rébusově)				SITUACE					
ZÁKRSKY					HODNÉ				VZOREC OXIDU CÍNU				ČILI	HLUBINY V ŘECE	
					BÁSNÍK				SKON						
ČÁST ÚST				SOUČÁST POČÍTAČE				MARODIT							
				5 TUCŤŮ				HÁJE							
	4. DÍL TAJENKY														
	SOUČÁST KOUPELNÝ														
HOSTINA							ČIVA				TENHLE				
							NATO				ŠEŘÍKOVÉ FIALOVÝ				
DOSTO- JEVSKÉHO ROMÁN						SEVRĚNÁ RUKA				MILE					
						ZVYK				POUKÁZKY DO LOTERIE					
NIZO- ZEMSKY „HLUBOKÝ“					ZNAČKY PRO TÓNY				PRES				NEPŘED- LOŽIT	ZBAVOVATÍ NEČISTOT	
					KULOVITÁ BAKTERIE				PALIVO						
NÁZEV ZNAČKY DUSÍKU			LISTNATÉ STROMY					KLOUB NOHY							
			VZOREK MĚRIDLA					ŠAFRÁN							
SPZ TÁBORA				AUVEJ				NÁSTROJ ŽENCE					LATINSKY „A“		
				STROMO- ŘADÍ				CHOBOT- NATEC					DRUH SLÍNOVCE		
	NĚMECKY „OVOCE“	TÉŽ					HLUČNÉ DOUŠKY				OPIČÍ				
		ODBOROVÝ SVAZ					ČESKÉ MĚSTO				MÍNĚNÍ				
TYP DOMKU					OBR					PŘE					
					SLOVENSKY „NIC“					CENNÁ POUKÁZKA					
DRAVÁ KAPROVITÁ RYBA						RIVAL			OBYDLÍ PRO PSA						
						SPOJKA			PŘEDLOŽKA						
3. DÍL TAJENKY															
MALÝ ANTONÍN								SEJMOUTI							

Tajenka: Nechal jsem svoji ženu koukat na 101 dalmatinu.

„Honzo, kde máš úkol?“ „Nemám, pes mi ho snědl.“ „To je ale hloupá výmluva!“ „... (viz tajenku).“					NEJVĚTŠÍ PLANETA NAŠÍ SOUSTAVY	OPOTŘE- BOVAT JÍZDOU	ČÁST OBLIČEJE	INICIÁLY HERCE VOJANA	ČESKÉ MĚSTO	POMŮCKA: KOIR ROKOT TAPA	LITERÁRNÍ DÍLO	DRUH GIBONA	INICIÁLY PĚVCE HAKENA	4. DÍL TAJENKY	KRMIVO PRO KONĚ
				TYGR Z WALESU						SLOVENSKY „SLEPĚ“					
				STRÝCOVO (slovensky)						PAHRBEK (řídce)					
										VĚDRO					
	JAPONSKÝ ZÁPAS	1. DÍL TAJENKY	ZKRATKA OKRESNÍHO VÝBORU	HAFAN NÁSTUPO- VÝ TVAR				KOKOSOVÁ VLÁKNA SUROVINA NA ZÁTKY					SLOVENSKY „AR“ OMÁMENĚ		
ŠETŘIT							PALIVO KLOKOT					OČ POHONNÉ SMĚSI			
UKŘÍČET						ROLETA MLÉČNÝ NÁPOJ					BÁSNÍK ZNAČKA KOUPELOVÉ PĚNY				
MOJI			ZDOBITI CHARAK- TERISTIKA DÍLA											5. DÍL TAJENKY	NĚMECKY „APARÁT“
STŘEDOVÁ ČARA				TRUHLA PODPĚRA						RUSKÁ ŘEKA DŮVĚRA					
	BA STOVKY				KULOVITÁ BAKTERIE ŽABÍ SKŘEK				GORILA NĚMECKÁ ŘEKA						
SESKÁKAT								MOCI REVOLVER					ZNAČKA KILOPONDU OBESTŘÍT		
OTCOVO						VOZÍK ČERNÍ ZPĚVNÍ PTÁCI						JMÉNO PROZAÍKA PAVLA POŽITEK			
HOŘKÉ ŽALUDEČNÍ LÉKY						BICYKLY OPĚT					PĚVECKÉ TĚLESO SPZ KLATOV				
	VČELÍ PRODUKT	ZNAČKA VÁPNIKU 2. DÍL TAJENKY			AUTOR NANY POŠTOVNÍ ÚŘAD					DOMÁCKY KLEMENT ÚSTNÍ VYMĚŠEK					
JMÉNO HEREČKY WESTOVÉ				NÁSTRAHA STANOVÉ DÍLCE					STANOVY PRUDKÉ						
NÁZEV ZNAČKY LITRU			NĚCO TVÁRNÁ HMOTA					ZPĚVNÝ PTÁK OHRADY						6. DÍL TAJENKY	VERDIHO OPERA
TELEGRAM							SLOVENSKY „PŘI“ CÍNOVÁ FÓLIE				PAPÍRO- VINA SVAZKY CHRASTÍ				
	OVINOUT	HLUBOKÝ HLAS 3. DÍL TAJENKY				CHUŤ SOLI PLEVELNÁ ROSTLINA						ČTVRT TUCTU SARKASTA			
ZAHÁJITI													INICIÁLY DEVÁTÉ SLOVENSKÉ MĚSTO		
ŠACHOVÉ PORÁŽKY					ODVAR Z CERMÍNY POHOŘÍ					DOMÁCKY ERIKA PŠT					
DOMÁCKY OLGA				ČERVENÁ BARVIVA MEDIKA- MENT					POHRO- MADÉ ZDRHO- VADLO						ŽENSKÉ JMÉNO
TOHLE			MINULÉHO ROKU VÝZVA K TICHU					ZBLED- NOUTI SPZ PEL- HŘIMOVA							
JEDNOTKA ELEKTRIC- KÉHO PROUDU						KOPIE					PATŘÍČÍ IVÉ				
TIŠTĚNÍ						GRAFICKÁ TECHNIKA					DRUH LEMURA				

Tajenka: Přisahám, ale dalo mi práci ho k tomu přinutit.

ZEMNÍ PRÁCE, INŽENÝRSKÉ SÍTĚ A KOMUNIKACE

KABRNASPOL.CZ

728 264 657

RE/MAX prodává nejvíce realit na světě.

RE/MAX
Horizont

Více o mně na www.jaroslavpycha.cz

TĚŠÍM SE NA SPOLUPRÁCI

**PROVEDU ODBORNĚ
ŘEZ OVOCNÝCH
A OKRASNÝCH STROMŮ,
KEŘŮ A ŽIVÝCH PLOTŮ
apod.**

JINDŘICH PLOYER
TELEFON: 603 924 921

VŮBEC NE POHÁDKA O VYBÍLENÉ LEDNIČCE A SMUTNÝCH VÝČITKÁCH

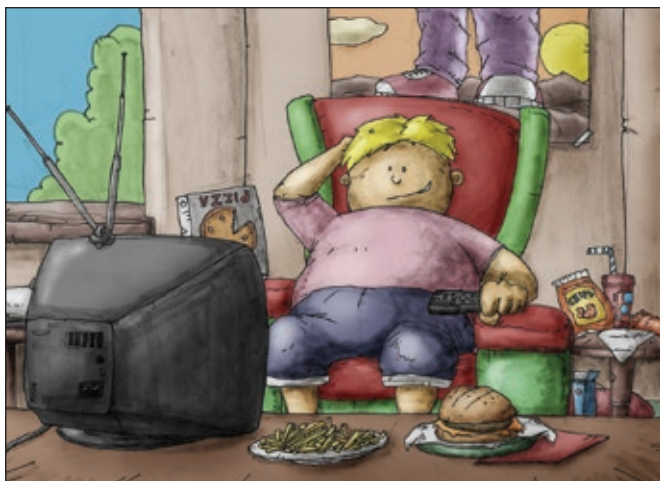
Léto fakt náš vlčí hlad nezkrátí – právě naopak! Obezita jako jeho fikaná nevěsta číhá u každého zahradního barbecue, slídí po regálech super i hypermarketů, ale nepohrdne ani venkovským krámkem či příležitostným kioskem. Kdepak věrné sestry Anorexie s Bulimií – spojené chorobnou touhou po vychrtlé postavě... Pravou kolektivní nemocí trpí armáda lidí obézních, pro něž se jídlo stalo alfou i omegou jejich života, a to bez ohledu na věk i pohlaví.

Poruchy příjmu potravin (PPP) sice řadíme mezi civilizační choroby, ale jejich příznaky popsal už Hippokrates v 5. století před naším letopočtem... Řekněme si rovnou, že pro tyto nemoci není důležitá naše váha, ale vztah k jídlu. Určitě jsme už zažili človíčka, který se cpe doslova nepřestajně, a jako na potvoru zůstává štíhlý jako model(ka). Ale abychom zadostiučinili i odpůrcům kilojoulů, kteří si převažují každý krajíc „božího daru“ a kontrolují jakost všeho, co zamýšlejí pozřít, za PPP budiž považována i orthorexie, což je chorobná posedlost zdravým jídlem.

Tři typy – všechny nastejno...

Záchvatovitým přejídáním trpí až pětadesát procent žen, které dokážou rychle sníst obrovité množství jídla. Ony, ale i muži jsou nepříjemně plní – vadí jim to, jenže přiznat barvu se neodvážejí sobě, natož svému okolí, poněvadž se stydí.

Svou spotřebu potravin úzkostlivě tají a trpí kvůli ní výčitkami svědomí. Situaci popisují tak, že v plném talíři vidí lék na všechno a za všech okolností, i když nemají hlad ani chuť. Po záchvatu těžkého přejídání se uchylují k dočasné přísné dietě. Zbytečně.

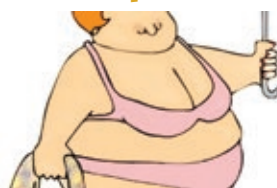

Kontinuální typ přejídání spočívá v tom, že člověk jí de facto nepřetržitě, jak se s oblibou říká „jednou denně“, takže po malých dávkách zásobuje své tělo neustále. Sebekontrola nad svým stravováním je víceméně nulová – takový člověk neodolá nikdy a bezmála ničemu...

Noční přejídání znamená nejen ono často zlidověle plnění ledničky z titulku článku v průběhu noci, a to opakovaně i po přerušení spánku... Takoví jedlíci jsou tímto způsobem schopni zlikvidovat čtvrtinu i víc denního energetického příjmu.

Ráno si to ovšem s hlavou v dlaních vyčtou a najedou na dietní režim, který jim nicméně zhusta bývá k ničemu, protože zpravidla vydrží jen do večera.

Odpovědnost nese psychika

Patologický způsob konzumace jídla u otlých je sakra tvrdý oříšek! Selhávají výživoví poradci, které známe z televize, natož aby s tím měla co dočinění inteligence nebo postavení v práci či společnosti. PPP se mezi námi táhne jako čím dál nakynutější had, který otravuje svou každodenností, ať už v případě jediného člena domácnosti, přičemž někdy je to přehlídka cvalíků – máma – táta – jeden potomek – druhý potomek... a všichni na to jednou dojedou! Není ovšem tajemství, že přejídání ovlivňuje psychika:

do vztahu k jídlu promlouvá stres, pocit viny, očekávání neblahé – někdy i radostné zprávy. HLAD S TÍM NEMÁ NIC SPOLEČNÉHO. Fakt, že se záchvaty obžerství střídají s drastickými dietami, všechno jen zhoršují. Jídlo se pak stává nepřítelem číslo jedna.

Ale – jak ukazuje jedna z kreseb – někdy se to s námi veze od dětství, což nemusí být vždycky naše vina.

Následky neléčené PPP u obézních jsou jasné: cukrovka, ďábelsky vysoký krevní tlak, problémy spojené se srdcem, sakramentsky snížená pohyblivost. Horší ale bývá smutný průvodce jejich životem – houževnatá méněcennost, zášť (k těm štíhlým, „normálním“), kteréžto pocity je neopouští, neboť prizmatem toho, co si způsobili, vidí, že ostatní jsou v životě spokojenější a úspěšnější.

Zdeněk Lebl
Ilustrace: Google

Srba Servis e-shop

Nové nebo ojeté auto snadno a rychle
z pohodlí vašeho domova

Je to jednoduché

1

Vyberte si a objednejte vůz na našem e-shopu

[ESHOP.SRBA.CZ](https://eshop.srba.cz)

2

Po vyřízení platby Vám vůz dovezeme **zdarma** po celé ČR

3

A Vy můžete zvesela jezdit

